

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖
 ยังเป็นบ้ายศอยู่หรือเวลานี้

วันนี้สายหน่อย เพราะหลวงตาหิวข้าวมาหลายวัน วันนี้ฟัดใหญ่เลย จนนาฬิกาจะบ้ายโมงยังไม่ยอมถอยเลย มันเคียดแค้น วันนี้เอาใหญ่เลย จะบ้ายโมงยังไม่ถอย (ลูกศิษย์เขาเห็นหลวงตาฉุนอย่างนี้เขาก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่เหมือนกันครับ) อันนี้เรื่องชั้นธูเอาชิเรื่องชั้นธูอย่างนี้ละ เวลามันฉุนได้มันก็เป็นของมัน เวลาฉุนไม่ได้มันถอยๆ มองดูแล้วถอยใหญ่ มีเป็นชั้นๆ ของชั้นธู เรียกว่าชั้นธู ถ้าเป็นชั้นธูล้วนๆ เจ้าของก็ไม่มีปัญหาอะไร มีแต่ชั้นธูเป็นของมัน ถ้าไม่ล้วนๆ แล้ว ฉุนไม่ได้ก็เสียใจ ฉุนได้ตั้งใจ นั้นมันเข้าถึงใจๆ ชั้นธูล้วนๆ มันก็แสดงของมันอย่างนั้นให้เห็นชัดเจน ฉุนได้หรือไม่ได้ ธาตุชั้นธูดูดีมยังงี้ๆ มันจะรู้ภายใน เครื่องมือดีๆ จับติดๆ เครื่องมือไม่ดีก็หลุดลุ่ยๆ นี่ละชั้นธูเวลามันดีเป็นอย่างนั้น

วันนี้แปลกเราได้สังเกตตัวเอง ตอนค่ำๆ มันรู้สึกเพลีย แต่ไม่แน่ใจนักว่าเพลียนี้อาจจะขึ้นกับการนวดเส้น คือนวดเส้นนี่นวดอย่างหนักเลยนะ ที่นี้นวดอย่างหนักมันก็ทำให้เพลียๆ เพราะฉะนั้นตอนค่ำๆ นี่จึงรู้สึกว่าเพลีย เอ๊ ยังไงกัน มันก็ต่อเนื่องมาจากนวดเส้นนั้นแหละ คือตอนเข้ามันน่าจะเพลีย กลับแข็งแรงนะตอนเช้า เดินจงกรมนี้เป็นชั่วโมงกว่าสองชั่วโมงเดินได้ตอนเช้าๆ นะ เราเดินจงกรมทุกวันใครรู้เมื่อไร ที ๓ ลงแล้วไปแล้ว ที ๓ หรือ ๓ ครั้งอยู่ในย่านนี้ นอกจากธาตุมันผิดปกติ บางทีที ๑ ก็มี ที ๒ ก็มี แล้วแต่ธาตุชั้นธูมันขัดข้องหรือไม่ขัดข้อง แต่ทราบได้ชัดว่าตอนเข้ามันแข็งแรงกว่ากัน เดินจงกรมไม่รู้สึกเหนื่อยเลย เดินก็กึกๆ เดินยึดเส้นยึดสายทุกอย่าง มีอยู่ในนั้นหมดพูดไม่ถูก

อย่างที่บิณฑบาตนี้ หลวงตาบิณฑบาตได้สะดวกสบาย เพราะตามปกติหลวงตาไม่ใช่คนช้ำเกียดตอนบิณฑบาต การบิณฑบาตนี้เป็นตลอดเลยไม่มีช้ำเกียด ที่นี้เวลาโรคนี้นั้นกำเริบรุนแรงจนกระทั่งถึงขนาดบิณฑบาตไม่ได้ นี่ก็เลยงด แล้วก็มาทบทวนดูที่งดบิณฑบาตแต่เข้าทางจงกรม ผลได้ต่างกันอย่างไรบ้าง เราเทียบตลอดนะ อย่างไม่บิณฑบาตไม่ใช่ช้ำเกียด เทียบผลมันต่างกัน เข้าทางจงกรมกับบิณฑบาต ผลทางนี้ได้มากกว่า ผลทางนั้นดีไม่ตีชวนเซล้มก็ได้ ใส่บาตรก็ถ่ายบาตร กัมเมยๆ เพราะมันเคยเป็นแล้วนี่ กัมเมยๆ ลักเดี่ยววิงเวียนๆ มันบอกอยู่แล้วตั้งแต่เพลียๆ ที่บิณฑบาตอยู่นั้น เราจึงไม่ไปเพราะเหตุนี้เอง ที่นี้เวลาหมู่เพื่อนบิณฑบาตทางโน้น เราก็ก้าวเข้าทางนี้ บิณฑบาตธรรมในใจนี้ เป็น

ประจำ ๆ รู้สึกว่าได้ผลดี จะพิจารณาอะไร ๆ เรื่องภายในภายนอกมันสะดวกตลอด ได้ผลดี อันนั้นมีแต่ชุลมุนกับคน แล้วคนนั้นก็ใส่คนนี้ก็รู้ม เลยยุ่งแต่กับคนไม่ได้เรื่องอะไร เข้าใจใหม่ละ อันนั้นได้แต่เรื่องธรรมล้วน ๆ เราจึงแยกไปทางนี้ เข้าใจนะ

ที่เราไม่บิณฑบาตไม่ใช่เราขี้เกียจ ไปได้ แต่อย่างว่านั่นแหละ ชุลมุนวุ่นวาย วิงเวียนผลที่จะได้ทางด้านธรรมะธัมโมไม่มี มีแต่เรื่องผลเสียของธาตุ ดีไม่ดีล้มก็ได้ นั้น ไปบิณฑบาตมันไม่ดี พิจารณาอะไรนี่ละเอียดลออ บางที่ยืนค้ำนั่งพิจารณาอะไรละเอียด พูดเปิดฟังให้ชัดเจน มันโล่งไปหมดโลกธาตุนี้ ว่างั้นเลยนะ พิจารณาอะไร อะไรมันจะมาขัดข้อง ก็มีแต่กิเลสเท่านั้นมาขวาง ๆ มีน้อยขวางน้อย มีมากขวางมาก เปิดออกหมดแล้ว ไม่มี สุกขุโต โลภ อเวกขสสุ พระพุทธเจ้าเป็นมาเต็มพระทัยแล้วจึงมาสอนโมฆราช มาจนพ ดูก่อนโมฆราช เธอจะมีสติทุกเมื่อ ฟังซินะ สทา สโต จงมีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เห็นเป็นของสูญเปล่า ว่างเปล่า ถอนอึดตามุทิกฐิ นี้ที่มันกิดขวาง ว่าเราว่าเขา เป็นต้นเสียได้ แล้วจะฟังข้ามพ้นพญามัจจุราชไปได้ พญามัจจุราชคือความตายจะมองไม่เห็น ผู้พิจารณาโลกเป็นของว่างเปล่า คือจิตว่างเปล่านี้พญามัจจุราชตามไม่ทัน ตามไม่เห็น

ยกตัวอย่างอย่างพระโคธิกะที่ท่านฆ่าตัวตายแล้วพิจารณาในนั้น เลยสำเร็จเป็นพระอรหันต์ขึ้นในเวลานั้นเลย แล้วนิพพานไปพร้อมเลยในเวลานั้นแหละ พญามารมาคู้ยเขี่ยชุดค้นหาจิตวิญญาณของพระโคธิกะ หาที่ไหนก็ไม่เจอ พระพุทธเจ้าเลยตวาดเอาเสียบ้าง เธอ ถ้าพูดภาษาอย่างหลงตาบ้วนนะ ว่าพญามัจจุราชนั้นนะ ให้หมดทั้งโคตรเธอมาค้นหาจิตวิญญาณของพระโคธิกะลูกของเรตถาคต เธอไม่มีวันเจอ เพราะลูกของเรตถาคตนี้ นิพพานแล้ว พ้นจากสมมุติ พญามารอยู่ในวงสมมุติ ฟังเสียงว่า มันตลบอบอวลฟ้าดินมืดไปหมดเลย พญามารแสดงฤทธิ์ค้นหาจิตวิญญาณของพระโคธิกะ ท่านนิพพานแล้ว ผ่านจากสมมุติไปหมดแล้ว มันก็ค้นอยู่ในสมมุติ เข้าใจใหม่ ก็เป็นอย่างนั้นแหละ

ที่นี้เวลาจิตผ่านไปหมด อะไรไม่มีแล้วเรื่องสมมุติแม้ชนิดหนึ่ง เม็ดหินเม็ดทรายมันไม่มี มันก็โล่งหมดละซี พูดให้มันตรงเป็นอย่างนี้ จะอะไรมาขัดข้อง ไม่ขัดข้องทั้งนั้นละ ธรรมกับจิตเป็นอันเดียวกันแล้วพิจารณาอะไรมันก็โล่งไปหมด เหมือนนกบินบนอากาศ ไม่มีอะไรมาติดมาข้อง โล่งไปหมด นี่ท่านว่าอวกาศของจิตของธรรม อวกาศของโลกอันหนึ่ง อวกาศของจิตของธรรมประการหนึ่ง อวกาศของโลก พ้นจากอากาศนี้แล้วก็ไปอวกาศไป อวกาศของธรรมของจิตก็คือพ้นจากสมมุติโดยประการทั้งปวงแล้วผ่าน ที่นี้โล่งอันนั้นไม่เหมือนโล่งอันนี้ซี ใครได้เจอแล้วไม่กราบพระพุทธเจ้าอย่างราบนี้ไม่มี บอกไม่มีเลย ความ

อัศจรรย์อันนี้มันเข้าถึงกันทันทีเลย กราบอย่างราบ เห็นองค์พระพุทธเจ้า ไม่เห็นองค์ก็ตาม ก็คือนี่เองเป็นศาสดา นั้น

อย่างที่ว่า ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต ผู้ไม่เห็นธรรมนี้จับชายจีวรอยู่ก็ไม่เห็น มันต่างกันอย่างนี้นะ ตถาคตไม่ใช่รูปร่างกลางตัว ที่ปรินิพพานเช่นเมืองอินเดียนั้น เป็นพระสรীরูปร่างที่เกิดตายเหมือนกันทั่วๆ ไปกับโลกสมมุติ แต่ตถาคตที่แท้จริง คืออมตมทานิพพาน หรือธรรมธาตุ อันนั้นละศาสดาแท้ เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายอย่าห่างเหินจากธรรมจากวินัย ให้เธอติดแนบกับธรรมกับวินัย นี่คือก้าวเดินตามตถาคต ตามธรรมของพระพุทธเจ้า ที่พระพุทธเจ้าทรงผ่านพ้นไปแล้วจากทางสายนี้ ให้จับนี้ให้ติด คำสอนที่สอนไว้แล้วนี้ นี่แหละคือศาสดาของเธอทั้งหลาย ไม่ใช่ที่ปรินิพพานแล้วเป็นศาสดา ที่จะมารื้อท่านทั้งหลายให้พ้นจากทุกข์

ศาสดาองค์นี้แล องค์ธรรมองค์วินัยนี้แลจะรื้อให้พ้นจากทุกข์ได้ เพราะฉะนั้นจึงให้เป็นผู้เคารพในธรรมในวินัย สอนพระนะ ให้จิตติดแนบอยู่ที่นี่ เท่ากับติดแนบอยู่กับศาสดาตลอดทางก้าวเดิน ติดแนบ ตามเสด็จไปเรื่อยๆ ฟุ้งถึงเลย ถ้าปลีกจากนี้แล้วไม่มีหวัง ใครจะเก่งขนาดไหนก็เก่งเถอะไม่มีหวังทั้งนั้นแหละ ถ้างงข้ามคำสอนพระพุทธเจ้าไปแล้ว เพราะคำสอนนี้คำสอนเพื่อความพ้นทุกข์ คือเห็นขึ้นๆ ถูกโดยลำดับๆ ตั้งแต่ก้าวแรกที่เราจะไปบ้านตาด นี่ทางสายนี้ไปบ้านตาด เดินตามนี้ไปก้าวหนึ่งสองก้าว ไกลเข้าไปๆ ถึงเลย ถ้าหลีกจากนี้แล้วไปจนฝ่าเท้าขาดก็ไม่มีทางที่จะพบหมู่บ้านที่มุ่งหมายจะไป

เพราะฉะนั้นท่านจึงสอน เรื่องหลักธรรมหลักวินัยสำคัญมาก อยู่ในนี้หมดเลย สอนเข้ามาๆ ก็มาถึงตรงนี้ไม่ไปที่ไหนแหละ ท่านจึงสอนให้เคารพธรรมเคารพวินัย ไม่ให้ข้ามเกิน ก็เรียกว่าตามเสด็จตลอดแล้วก็ถึง ธรรมนั้นแล กฎบังคับตัวเองนั้นแล ท่านเรียกว่าศาสดาอยู่ตรงนั้น ให้เคารพในนั้น ปฏิบัติตัวตามนั้น อย่าไปเห็นว่าไกลว่าไกล อันนั้นเป็นเรื่องสมมุติ จะหลอกเราออกนอกกลุ่มนอกทาง เช่นว่าพระพุทธเจ้านิพพานนานแล้ว กิเลสมันสวมรอยเข้ามาแล้ว ว่าพระพุทธเจ้านิพพานแล้ว นานแล้ว ธรรมะมรรคผลนิพพานเรียวแหลม นั้นเห็นไหมละ เรียวแหลม ต่อไปก็ว่ามรรคผลนิพพานหมด เห็นไหมกิเลส ความจริงมรรคผลนิพพานไม่ใช่ความเรียวแหลม ไม่ใช่กาลสถานที่เวล่ำเวลา มรรคผลนิพพานคือมรรคผลนิพพาน บาปคือบาป บุญคือบุญ อยู่กับการกระทำของเรา ธรรมชาตินี้รองรับทั้งสองอย่าง ถ้าทำผิด ความผิดก็ขึ้นกับเรา ความถูก ถูกกับเรา ศาสดาสอนลงที่จุดนี้ เมื่อเดินตามนี้แล้วก็พ้น เข้าใจเธอละ

นั่นละจิตพระโมฆราช พระพุทธเจ้าสอนให้ทำจิตให้เห็นโลกเป็นของสูญเปล่า ว่างเปล่า เมื่อจิตว่างเมื่อไร โลกก็ว่าง ถ้าจิตยังไม่ว่างโลกก็ยังไม่ว่าง ไปอยู่บนอากาศก็ยังไม่ว่าง ถ้าจิตว่างเสียอย่างเดียวอยู่ที่ไหนว่างหมด ท่านจึงเรียกว่า สุธมฺมโต โลภํ โลกเป็นของสูญเปล่าภายในจิต ไม่มีอะไรมาผ่านเลย ภูเขาทั้งลูกก็ทะลุไปเลย ไม่มี ไม่มีอะไรแหลมคมยิ่งกว่าธรรมกว่าจิต ท่านจึงสอน

เราจึงอยากให้ชาวพุทธเราเน้นหนักทางภาวนา มันจะมีรายได้อะไรหนึ่งทีที่แสดงขึ้นมา ถึงไม่มีก็ตาม ผลแห่งการภาวนานี้มีอานิสงส์มาก อันนี้เป็นพื้นฐานรับรองไว้เลยผลแห่งการภาวนา จะไม่รู้อะไรก็ตาม ขณะที่เราบังคับจิตเข้าสู่คำภาวนานั้นละ เริ่มมีอานิสงส์อันยิ่งใหญ่แล้ว ถึงจะยังไม่รู้อะไร ก็รู้ระหว่างสติกับจิตจับกันอยู่ที่นี่ อานิสงส์จะเกิดขึ้นจุดนี้ะ ยิ่งรู้นั้นรู้นี้เป็นผลขึ้นมาให้เห็นชัดเจนนๆ อย่างนี้ชัดมากทีเดียวเรื่องพุทธศาสนา มาชัดมากที่จิตนะ อย่างอื่นก็มาวนเวียนอยู่ในนั้นละ ไม่มีที่ลง เหมือนน้ำที่ไหลไม่มีแอ่งเก็บน้ำ มันก็ไหลป่วนเปี้ยวๆ พอมีแอ่งเก็บน้ำก็ไหลพุ่งลงนั่นเลย ท่านบใหญ่

อันนี้บรรดาคุณงามความดีของเราที่สร้างทั้งหลายมา ไม่สูญหายไปไหน ก็ป่วนเปี้ยวๆ อยู่นั่นละ พอจิตเป็นภาชนะใหญ่เหมือนกับท่านบ ตั้งภาวนาลงไปแล้วมันจะลงที่นี้ๆ เห็นเท่าไรก็ยิ่งไหลลงที่นี้มาก บุญกุศลทั้งหลายจะมารวมอยู่นั้นจุดนั้นหมดเลย เหมือนแม่น้ำที่ไหลมาจากสายต่างๆ ลงในท่านบใหญ่หมด เห็นชัดอยู่ที่นั่น บุญกุศลทั้งหลายก็มารวมลงที่จิตตภาวนา เพราะฉะนั้นจึงสอนให้รู้เรื่องบุญเจ้าของ ประจักษ์ๆ ในเจ้าของนั่นละ เรื่องภาวนาสาคัญมากนะ อัจฉรย์เกินคาดเกินหมาย ใครคิดใครคาดไว้เมื่อไร แต่เวลารู้ขึ้นมาแล้ว รู้แบบเราไม่เคยคาดเคยคิด แต่ยอมรับ ไม่เคยคาดเคยคิดไม่เคยเห็นก็ตาม เวลาเห็นแล้วยอมรับทันทีๆ หมอบราบๆ นั่นต่างกันนะ ไม่สนใจว่าจะเอาใครมาเป็นสักขีพยาน ไม่มี แม่นยำๆ เลย นี่ละท่านว่า สนฺทิฎฺฐิโก คือผู้ปฏิบัติจะรู้จะเห็นจากการปฏิบัติของตน มากน้อยจะรู้นั้นๆ โดยไม่หาสักขีพยานที่ไหนมายืนยันกันละ ไม่ต้อง

เวลานี้ทางเมืองนอกเขาก็กำลังสนใจภาวนากัน เพราะไม่มีใครสอนเขา เขาก็เห็นใจเหมือนกัน พระเราก็สอนเขาไม่ได้ ไม่ว่าท่านว่าเราสอนเขาไม่ได้ ก็เพราะสอนตนไม่ได้นั่นเอง สอนตนได้มากน้อยมันก็มีที่จะหยาบยื่นให้กันได้ มีมากเท่าไรก็โยยให้เลยๆ ถ้าไม่มีจะเอาอะไรให้ การภาวนามันก็ไม่สนใจ แล้วจะเอาอะไรมาเป็นอรรถเป็นธรรม พอเป็นที่อบอุ่นตัวเองและสอนคนอื่นให้ได้รับความอบอุ่นไปตาม ไม่มี ถ้ามีการภาวนาแล้ว เพศของ

พระนี่เป็นเพศที่หนึ่งเลย เป็นเพศภาวา ไม่ใช่เพศที่ผลิตเพลินรีนเริงบันเทิงแบบโลกแบบสงสาร อันนี้เป็นเรื่องของโลกล้วนๆ ครอบหัวพระอยู่เวลานี้ ไม่มีใครสนใจ

พระก็พระเถอะนะ ทั้งพระเจ้าพระเรา พุทกลางๆ อย่างนี้แหละ เวลานี้ธรรมแทรกหัวใจพระไม่ได้ เพราะใจพระมีตั้งแต่กิเลสท่วมท้นด้วยความโลภ ด้วยความโกรธ ด้วยราคะตัณหา ด้วยความทะเยอทะยาน ด้วยความติดความดีน หลงลาภหลงยศ เหล่านี้เป็นตั้งแต่เรื่องกิเลสทั้งนั้นไม่ใช่เรื่องธรรม เมื่อเอาแต่กิเลสล้วนๆ เข้ามากลบธรรมแล้ว ธรรมจะแสดงขึ้นได้ที่ไหน ก็มีแต่กิเลสแสดง มองเห็นกันมีแต่เรื่องกิเลส พุดออกมาเป็นเรื่องกิเลส เพราะมันสั่งสมกิเลสไว้ในหัวใจตลอดเวลา ไม่เคยสนใจกับบรรดากับธรรมพอกที่จะสั่งสมธรรม ได้มาแล้วมาพุดสู้กันฟังบ้าง อันนี้แยกกันออก

นักปฏิบัติผู้ทำมุงอรรถมุงธรรมจริงๆ ไม่ได้เหมือนอย่างว่านี่นะ อย่างว่านี่เข้าเก้าอี้ไหนโต๊ะไหนนั่งขมุนมกัน มีแต่เรื่องโลกเรื่องสงสารเต็มหัวโล้นพระนั่นแหละ ทุกวันนี้แหละ เอ้า พุดจริงๆ มันน่าอายไหมพระเรา ขนาดหัวโล้นๆ ผ้าเหลืองๆ อาศัยชาวบ้านเขากิน มายิ่งใหญ่ เอากิเลสเข้ามาเหยียบหัวพระพุทเจ้าต่อหน้าต่อตา ผ้าเหลืองที่พระพุทเจ้าประทานให้มืออย่างเหรอ ควรมาสนใจในอรรถในธรรม จึงสมชื่อว่าเป็นนักบวช นี่มีแต่มาสนใจกับโลกล้วนๆ นอกจากนั้นแล้วก่อกวน อำนาจของกิเลสทั้งนั้นแหละก่อกวน ธรรมท่านไม่ก่อกวน พระพุทเจ้า พระสาวกทั้งหลาย ท่านก่อกวนที่ไหน เคยเห็นไหม ในตำรับตำราไม่มีว่าพระพุทเจ้าและพระสาวกทั้งหลาย จะไปเที่ยวทะเลาะเบาะแว้ง ก่อกวนนั้นนี้ให้ยุ่งเหยิงวุ่นวายทั้งศาสนาและประชาชนอย่างนี้ไม่มี

แต่เวลานี้ทำไมมันถึงออกหน้าออกตาเรื่องก่อกวน ศาสนาก่อกวนพวกพระด้วยกันให้ยุ่งเหยิงวุ่นวาย แล้วก็สายแสบไปถึงศรัทธาญาติโยมให้เกิดความอดทนระอาใจ เดียวนี้มีแต่พระปัจจุบันนี้เต็มบ้านเต็มเมือง เต็มเขาเต็มเรา มีอยู่ทุกแห่งทุกหนนั่นแหละ มันน่าสลดสังเวชไหมพระหัวโล้นๆ นี่นะ ให้พิจารณาตนบ้างซิทุกคนๆ อายธรรมพระพุทเจ้าบ้าง พระพุทเจ้าทั้งองค์เลิศเลอ กิเลสเลิศเลออะไรเรื่องกิเลส ถึงไปติดดินกับมันเอานักหนา ไหญ่โตก็มีแต่ไหญ่โตไปตามกิเลสทั้งนั้น ไม่ได้ไหญ่โตด้วยอรรถด้วยธรรม ยศก็เป็นยศกิเลสเสีย ยศสัวมยศถานเข้ามาพอกพูนหัวไปเสีย ว่าดินเหนียวก็มีแต่ดินเหนียวพวกสัวมพวกถานไปโปะหัวอยู่เวลานี้ มีของดิบของดีที่ไหน คือธรรมไม่มี

ถ้ามีธรรมอยู่ หาอะไรหายศ อะไรจะใหญ่ยิ่งกว่ายศของธรรมไม่มีในโลกนี้ ถ้าว่ายศก็ดี อำนาจก็ดีอยู่ในจิต บังคับกิเลสไว้ ตัวไหนติดขึ้นมาไม่ได้เลย พอจะมาก่อกวนให้เกิดความเดือดร้อนวุ่นวายเพราะกิเลสตัวนั้นๆ เพราะฟาดหัวกันลงไปตลอดด้วยความ

พวกเพียรของเราในนามของพระที่บวชมาแล้วมุ่งอรรคมุ่งธรรม ไม่ได้บวชมาเพื่อมุ่งโลกมุ่งสงสาร กอบโกยแต่สัวมแต่ถ่านอันเป็นเรื่องกิเลสเข้าสู่ตัวเองและสังคมทั่วๆ ไป กลายเป็นสังคมสัวมถ่านไปหมดเวลานี้ พุดกันมีแต่เรื่องกิเลสตัณหา ไม่มีอรรคมี่ธรรมภายในจิตใจเลย ฟังไม่ได้นะพระเราทุกวันนี้ เลอะเทอะมากพระ ดูเขาดูเราดูให้เสมอกัน มั่นนำอายุประชาชนเขาใหม่ ไปกินข้าวกับเขาทุกวันๆ แล้วสร้างตั้งแต่สัวมแต่ถ่านโปะหัวตัวเอง โปะหัวประชาชน มั่นนำอายุใหม่พระนี่ ยังเป็นบ้ายศอยู่หรือเวลานี้

แต่ถ่านนั้นตั้งอันนี้ขึ้นมา ตั้งขึ้นมาข้อไหนเทียบกับหลักศาสนาที่ทรงบัญญัติไว้แล้ว มันเข้ากันไม่ได้ มีแต่เรื่องกาฝากๆ จะทำลายดับปอดหัวใจประชาชนและพระเถร ตัวสำคัญๆ นั้นมันไม่มีอะไรดี ศาสนธรรมพระพุทธเจ้าบกร่องที่ตรงไหน คำว่า สุวากุขาโต วินัยก็ละเอียดลออขนาดไหน มีแต่สิ่งที่จะกั้นกวางหวงห้ามโทษกรรม ไม่ให้ไปทำ ไม่ให้ฝ่าฝืนทั้งนั้น แต่เราเป็นนักฝ่าฝืน เราเลวขนาดไหน ธรรมวินัยไม่มีติดตัว หัวโล้นๆ นี้เลย มันเป็นอย่างไรวะเวลานี้วะ ผ้าเหลืองก็อย่างนั้นละ ผ้าเหลืองไม่มีตั้งแต่โน้นนะ ผ้าที่พระพุทธเจ้าท่านทรงสอนไว้ตามหลักพระวินัยก็มี สีกรัก สีแก่นขนุน ก็มีอยู่ในธรรมในวินัย อ่านไปเห็นด้วยกันทุกคนนี่อ่านนะ แล้วทำไมมันไม่ดีหรือนี้ ยังฟาดสั่งผ้าเหลืองเมืองนอกเมืองไหนเข้ามาประดับประดาตกแต่งให้สวยให้งาม

สวยงามอะไรคลังกิเลส เอาอะไรมาสวยงาม เอาอะไรมาตกแต่งมาประดับประดา สัวมถ่านที่จิตใจมันลามกพอแล้ว เอาอะไรมาตกแต่งมันก็เป็นสัวมเป็นถ่านด้วยกันหมดนั่นแหละไม่มีอะไรเกิดประโยชน์ อย่าหาอุทรพระหัวโล้นๆ เรา สั่งมาจากไหนผ้านั้น ผ้าพระพุทธเจ้าท่านให้สั่งที่ไหน มีไหมในคัมภีร์ในวินัย ให้ไปสั่งเมื่อนั้นเมื่อนี้มา ซ้อมาโก้ๆ เก๋ๆ เลื่อมแพล็บๆ ให้เขาดูข้างนอก อัฐิมันเลื่อมหรือไม่เลื่อม สีมตาใส่มันดูซิ เป็นยังไงเขาเห็นว่ามันวิเศษไหมละ นี่ก็เหมือนกัน ซ้อมา เอาโคตรมันไปซื้อมาอวดโลกอวดสงสาร ทั้งโคตรมันก็ไม่มีใครเหลียวแล ไม่มีใครยินดีแหละพระประเภทนี้นะ

โหย หาอุทรไปทุกวันๆ นะ สิ่งที่พระพุทธเจ้าไม่ทรงสอนหาอุทรเข้ามา กวนศาสนา กวนพระกวนเถรด้วยกัน กวนบ้านกวนเมืองไม่มีใครเกินพวกนี้ มันดื้อมันคึกมันคะนองหาแต่ความคะนองเต็มหัวใจอยู่ตลอดเวลา กิริยาที่แสดงออกมาเป็นอรรดเป็นธรรม บาบบุญคุณโทษ ผิดถูกชั่วดี อาบัติอาจจะไรไม่มีในหัวใจคนที่สกปรกเต็มที่แล้วเวลานี้ มีแต่ผ้าเหลืองห่อตัวเท่านั้นละ มั่นนำอายุใหม่

ศาสนานี้ผู้ดีก็มีผู้ชั่วก็มี มันเห็นกันอยู่ที่นี่ แล้วจะมาอวดกันทำไม เมืองไทยไม่ใช่เมืองคนตาบอดพระตาบอดด้วยกันหมดนี้ ตัวตาบอดคือตัวมันไม่ลืมหูลืมตา พุดอย่างไร

มันไม่ฟังเสียง นั่นละตัวมันตาบอดที่สุดคือตัวนี้ นี่ละมันนำทุเรศสงสาร ทุเรศเอาจริง ๆ นะ ไม่ยอมฟังเสียงเอาเลย มันคือดั่งฝ่าฝืนธรรมพระพุทธรเจ้าต่อหน้าต่อตาทั้ง ๆ ที่ธรรมวินัย มีอยู่ มันก็ไปหาตั้งข้อนั้นตั้งข้อนี้อเข้ามาอวดพระพุทธรเจ้า อวดหาอะไร ตั้งแต่ธรรมวินัยที่ สอนไว้แล้ว มันไม่เห็นสนใจมาปฏิบัติ มันจะไปอุตรีเอาโลกวิเศษมาจากไหนจากส้วมจาก ถาน มาตั้งเป็นข้อบัญญัติกดขี่ข่มเหง บีบบังคับผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบให้เกิดความ เตื่อร้อนขุ่นมัวไปตามกัน เกิดความกระทบกระเทือนไปตามกัน เป็นประโยชน์อะไร พิจารณาซิ มันนำทุเรศนะ

เรียนมาด้วยกันรู้มาด้วยกันเห็นมาด้วยกัน มาหลอกกันทำไม ถ้าเป็นคนตาบอด เอาคนตาดีมาหลอกก็ได้ จูงลงเหวลงบ่อก็ได้ คนตาดีมีอยู่เต็มโลก เมืองไทยไม่ใช่เมืองคน ตาบอดนะ เมืองพุทธไม่มีแต่คนตาบอดพระตาบอดนะ พระตาดียังมี อย่ามาอวดพระตาดี คนตาดีนะ มันนำทุเรศเอาเหลือเกิน แหมพิลึกจริง ๆ เวลานี้ยิ่งร้ายแรงเข้าไปทุกวัน ๆ หา เรื่องนั้นมาหาเรื่องนี้มา มาก่อมากวนศาสนา ทั้ง ๆ ที่ศาสนธรรมพระพุทธรเจ้าบัญญัติไว้โดย ถูกต้องแม่นยำ มันไม่สนใจปฏิบัติมันซิ ผู้ท่านสนใจปฏิบัติท่านมีเรื่องอะไร ท่านไม่ได้มี มี แต่ความสงบรมเย็นทั้งนั้น ก้าวเข้าไปหากันพูดแต่เรื่องอรรถเรื่องธรรม ไปภาวนาอยู่ในป่า ในเขา ออกมาคุยกันมีแต่เรื่องอรรถเรื่องธรรมภายในจิตใจ ที่บำเพ็ญตามทางของศาสดา ได้ธรรมมาพูดสู้กันฟังเพราะได้รู้ได้เห็นตามธรรมที่ท่านสอนไว้

อันนี้มันไม่ได้สนใจ กอบโกยตั้งแต่กิเลส เอาแต่กิเลสมาโปะบ้านโปะเมือง อวดเขา ว่าเป็นของดีของดี ซี้ก็รู้ว่าซี้จะเอาไปไว้บนจรวดดาวเทียม มันก็กองซื้ออยู่บนจรวด ดาวเทียม คนหยาบลามกจกเปรตนี้มันจะยกตนขนาดไหน มันก็คือส้วมคือถานมันจะวิเศษ วิโสมาจากไหน มีแต่คนผู้ดีทั้งหลายเขาอดทนระอาใจเท่านั้นแหละ จะให้เขาเห็นดีไปตาม มันไม่มี อย่าพากันอุทรีย่าพากันอวด ให้ตั้งใจดูธรรมดูวินัยในหัวใจเจ้าของ เรียนมาแล้ว เรียนมาเพื่อปฏิบัติ อย่าเรียนมาแล้วทั้งไว้เข้าส้วมเข้าถาน เจ้าตัวก็ยกตนขึ้นจรวดดาวเทียม ก็คือมุดลงถานนั่นเองไม่รู้ตัว ให้อู้เสียบ้างนะ อย่ากำเริบเสิบสานจนเกินเหตุเกินผล

เวลานี้ศาสนา ชาวบ้านชาวเมืองผู้ดีผู้ดีเกิดความเตื่อร้อนมาก จากเปรตจากผีที่ กำลังหาก่อกวนอยู่ที่นี่ อวดดีอวดดีอวดว่าชื่อว่าเสียงอะไรต่าง ๆ นานา อยากให้เขามองดู หน้าครูหนึ่งก็เอา นี่ฟังซินะ มันเลอะเทอะขนาดไหน หยาบอย่างพูดไม่รู้จักอายเลยนะ พวก นี้ไม่รู้อาย หน้าด้านที่สุด ไม่ยอมฟังเสียงใครคือพวกนี้แหละ พวกเปรตพวกผีผ้าเหลือง ๆ หัวโล้น ๆ พวกเรา ๆ ท่าน ๆ นี่แหละ อย่างที่พูดอยู่ที่นี่ หลวงตาบักก็หัวโล้นผ้าเหลือง เหมือนกัน เอ้า ผิดที่ไหนเอาว่ามาเลย เราจะยอมรับทันทีเลย แต่ผิดไม่ยอมรับอย่าเอามา

เข้าสังคมพระ มันเหม็นคลุ้งไปหมดนะสังคมพระ เวลานี้มีแต่ส้วมแต่ถ่านอยู่ในสังคมพระ เรา แหกไปหมดนะเวลานี้ โอ๊ย พุดแล้วน่าทุเรศนะ

ธรรมวินัยมีอยู่ ถ้าว่าขาดตกบกพร่องพอที่จะคว้านคว้านนี้หีบผิตบ้างถูกบ้างมา ปฏิบัติก็เป็นอย่างหนึ่ง นี่ธรรมวินัยมีอยู่มันไม่ดู แต่เรื่องที่ไม่ดีทั้งหลายมันไปกว้านเอามา ๆ โปะบ้านโปะเมืองโปะชาติโปะศาสนาให้แหลกเหลวตาม ๆ กันหมด กลายเป็นถ่านขี้ไปหมดในเมืองไทย ทั้งพระทั้งเณรทั้งฆราวาส กลายเป็นส้วมเป็นถ่านไปตาม ๆ กันหมด เป็นยังงี้ดีไหม กับความรู้ความเห็นของพวกอูตรีทุกวันนี้ละ พิจารณาซิ โอ๊ย น่าทุเรศจริง ๆ นะ

ให้พากันปฏิบัตินะ หรือจะเป็นส้วมเป็นถ่านไปด้วยกันหมดนั้นเหอ ไม่มองหน้าพระพุทเจ้าบ้างเหอ หน้าพระพุทเจ้าเป็นหน้าเช่นไร ใ้หน้าตัวเปรตตัวผีตัวหน้าด้าน ๆ มันเป็นหน้าประเภทใด เอาหน้าทั้งสองหน้ามาดูต่างกันอย่างไรหรือไม่ ควรจะเลือกเฟ้นเอาหน้าไหนมาปฏิบัติบูชาหน้านั้น ๆ เช่นหน้าองค์ศาสดากับหน้าเปรตหน้าผีต่างกันอย่างไรบ้าง ได้ยินแต่ว่าเปรตเท่านั้นก็ไม่อยากดูกระทั้งหน้ามันแล้วแหละ เอาละพุดเท่านั้น เอ้าถามมาปัญหา

โยม ปัญหาจากอินเตอร์เน็ตครับ ข้อที่หนึ่ง ผมขอเรียนถามว่า ขณะที่ผมนั่งสมาธิ ผมงกลับใจสัก ๕-๑๐ วินาทีก่อน เพื่อดูจิตว่าเป็นอย่างไร และจากนั้นดูลมหายใจไปเรื่อย ๆ หากวันไหนผมเหนื่อย กำลังสติผมจะอ่อน พอจิตตั้งมั่นมากและจิตเริ่มเปลี่ยนสภาวะ ตรงนี้แหละครับที่ผมจะหลุดออกมาเป็นลมหายใจบ่อย ๆ ผมเข้าใจครับว่าจุดนี้จะต้องเป็นผู้รู้ดูจิต แต่เวลามันถึงจุดเปลี่ยนสภาวะจากสงบ มีลมหายใจละเอียดให้จับยึดเกาะไปเป็นหนึ่งตรงนี้ผมไม่มีอะไรเกาะ แต่ผมเองก็ยังไม่สามารถทำผู้รู้ดูจิตได้ ขอกราบเรียนถามหลวงตาด้วยความเคารพว่า ผมจะประคองสติขณะที่จิตกำลังเปลี่ยนจากฐานสงบเป็นความนิ่งอย่างไรไม่ให้หลุดออกมา หรือทำอย่างไรให้เป็นเพียงผู้รู้ดูจิต โดยไม่ให้หลุดออกมาเป็นลมหายใจ

หลวงตา อย่าไปปรุงแต่งอย่างอื่นอย่างใด ตั้งสติดูจิตให้ดีก็แล้วกันนะ มันจะเคลื่อนไหวอะไร สติมีอยู่ดูความเคลื่อนไหวซึ่งเป็นอาการของจิตออกจากจิตนั้นแหละ ดูให้ดี แล้วเมื่อสติควบคุมอยู่ตลอดเวลา จิตจะเปลี่ยนแปลงไปยังไง ๆ มันก็รู้ แล้วจะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ถูกที่ดีเรื่อย ๆ ไป เอาละพอ

โยม คนที่สองครับ กราบนมัสการหลวงตาที่เคารพ นับแต่ผมได้ฟังเทศน์ของหลวงตา ผมก็มาสนใจในพระพุทศาสนา และได้ฟังหลวงตาเทศน์ผ่านทางอินเตอร์เน็ตอยู่เป็นประจำครับ ผมท่องพุทโธให้ติดอยู่แนบจิต ทำสมาธิตามคำแนะนำของหลวงตา และหา

อ่านธรรมะที่มีอยู่ทางเว็บไซต์หลวงตา เพื่อนแนะนำให้ผมไปอ่านพระอภิธรรม เพื่อความรู้
อย่างสมบูรณ์ แต่เมื่อผมอ่านแล้วก็ไม่เข้าใจครับ ติดขัดในข้อบาลี ครั้นไปโรงเรียน
พระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ ก็ยังไม่เข้าใจใหญ่ เมื่อพระผู้สอนก็เอ่ยถึงคำบาลี ผมเองก็ไม่
เข้าใจความหมาย เพราะไม่เคยเรียนทางนี้เลย ดังนั้นผมขอเรียนถามว่า การปฏิบัติภาวนา
จำเป็นหรือไม่ที่ต้องศึกษาพระอภิธรรมควบคู่ไปด้วยครับ

หลวงตา อภิธรรมก็คือพระพุทธเจ้าองค์เอก เข้าใจหรือ นั่นแหละตัวอภิธรรมคือ
พระพุทธเจ้าองค์เอก อภิธรรมออกมา ออกมาจากพระพุทธเจ้า ครั้นออกมาแล้วก็มาเป็น
ความจดความจำของผู้ไม่เคยปฏิบัติ ไม่เคยรู้เคยเห็น มันจึงเหลวไหลไปทั้งเราทั้งเรา
เพราะฉะนั้นจึงเอาภายในจิตนี้ให้ตี อภิธรรมอยู่ในจิตนี้ เข้าใจหรือ บอกอะไรก็ไม่เห็นไป
จากสติกับจิตให้ติดแนบกัน มันจะแยกขยายไปไหนอาการของจิต มันจะค่อยรู้ค่อยแตก
แขนงออกไป แล้วปัญญาจะค่อยพิจารณาไปตามสิ่งที่รู้ที่เห็นนั่นแหละโดยไม่ต้องสงสัย
กิเลสมันไม่เห็นมีบาลีอะไร ตรงนี้ไม่เห็นใครพูดกัน เออะอะก็บาลี ๆ บาลีเป็นเรื่องธรรมของ
พระพุทธเจ้า กิเลสมันไม่เห็นเป็นบาลีอะไร เดียวนี้มีตั้งแต่เอากิเลสมาใช้กัน ครั้นเวลาจะ
พูดธรรมะก็ขึ้นเป็นบาลีแล้วก็แปลลุ่มลุ่มห่า เจ้าของก็ไม่เคยปฏิบัติ บาลีว่างั้นบาลีว่างั้นไป
เลย แล้วเต็มตั้งแต่บาลีแหละพวกปริยัติ

หลวงตาบ้วนนี่ก็เป็นมหาบัว มันก็เป็นนอนแทะกระดาศเข้าใจไหม ถ้าไม่ปฏิบัตินะ
ถ้าปฏิบัติจะเป็นความจริงขึ้นมาทันที เพราะฉะนั้นจึงขอให้มีภาคปฏิบัติ จิตตภาวนาเป็น
รากใหญ่สำคัญมากของการปฏิบัติ และผลทั้งหลายจะรู้ขึ้นจากภาคปฏิบัติ เพียงแต่เรียนจำ
มาเฉย ๆ ยกคัมภีร์มาแบกจนหลังหักมันก็ไม่เกิดประโยชน์ เพราะเป็นความจำ เด็กเรียนก็
ได้ผู้ใหญ่เรียนก็ได้ ผู้หญิงผู้ชายเรียนก็ได้จำได้ด้วยกัน แต่ไม่มีกิเลสถลอกปอกเปิก ถ้าไม่
นำออกปฏิบัติ ถ้านำออกปฏิบัติไม่ว่าหญิงว่าชาย นักบวชหรือฆราวาส ปฏิบัติได้ด้วยกัน
เพราะจิตนี้ไม่มีเพศ กิเลสก็ไม่มีเพศ มันอยู่ในจิต ธรรมไม่มีเพศ อยู่ในจิต แก้เข้าไปถูกจุด
แล้วกิเลสก็กระจายออก บาลีไม่บาลีไม่สำคัญ เข้าใจหรือ เอาแค่นี้ก่อน

โยม กราบเรียนถามหลวงตา การฆ่าคนตายเป็นบาป แต่ถ้าการฆ่าคนตายเพื่อให้
เขาพ้นทุกข์ ทำได้และเป็นบาปหรือไม่

หลวงตา ให้เขามาฆ่าคุณ เพราะคุณก็อยากพ้นทุกข์อยู่แล้ว ให้เขามาฆ่าคุณ คุณจะ
ยอมรับไหม เพื่อให้พ้นจากทุกข์เอาต่อไป

โยม เช่นผู้ป่วยไม่มีทางหาย ทรมานจากการเจ็บป่วย ผมเคยได้ยินหลวงตาเทศน์ เรื่องท่านอาจารย์คำดี เมื่อครั้งป่วยที่โรงพยาบาลแพทย์ปัญญา แล้วหลวงตาบอกให้ ท่าน สีสณนำท่านกลับไป จากคนซื้อประธาน

หลวงตา ท่านกลับไปนำท่านไปฆ่าไหมล่ะ ก็ไม่เห็นนำท่านไปฆ่า นำท่านให้หายห่าง จากเรื่องวุ่นวายของธาตุของขันธ เพราะจิตท่านไม่อยู่ในประเภทนี้ ให้เอาท่านออกไป ก็ว่า ท่านนั้นแหละ ท่านออกไปแล้วไม่นานท่านก็นิพพาน อัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุ นี่เห็น ใหม่นี้แหละจิตประเภทนี้ ไม่ใช่จิตประเภทที่จะมาคลุกเคล้ากับอันนี้ให้ร้องอือ ๆ อ่า ๆ เป็นเรื่องของธาตุของขันธ ไปเห็นแล้วมันดูไม่ได้ เอาท่านมาไว้ทำไม วาจี้เลย ท่านอาจารย์ ไม่ใช่พระประเภทนี้นะ ให้รีบเอาท่านกลับโดยด่วน นี่เราบอกเลย บอกกับท่านสีสน ก็รีบ เอากลับ ท่านสีสนก็เคารพเรา ไปได้สองวันหรือสามวันเอาท่านกลับไป พอกลับไป ๒-๓ วันท่านก็นิพพานไปเลย ท่านไม่มาทรมานอย่างนี้ เพราะธาตุขันธเวลานั้นไม่มีคุณค่าแต่ ประการใดแม้เม็ดหินเม็ดทราย นอกจากเป็นพิษเป็นภัยต่อท่านทั้งนั้น รบกวนความ บริสุทธิ์ของท่านตลอดเวลา ปลดอันนี้ออกไปแล้ว การรบกวนนี้ไม่มี ผิงเลย นั่น ท่าน เรียกว่านิพพาน เข้าใจหรือ

โยม คนที่สี่ครับ ลูกหลานหมั่นเจริญสติอยู่ในวงของกายอยู่เป็นประจำ รู้สึกอยู่ที่ การเคลื่อนไหวกายและลมหายใจ ประมาณ ๒-๓ อาทิตย์ ลูกหลานอยู่ในศีลห้าได้มั่นคง ทำให้เห็นว่า กายและจิตนั้นเบาและโปร่งมาก ทำให้รู้สึกอึดเอบในใจลึก ๆ รู้สึกเป็นสุข ซึ่ง ตัดกับชีวิตประจำวัน ที่ต้องประกอบอาชีพอย่างวุ่นวาย เหมือนเป็นมิติที่แยกกัน แต่ก็อยู่ ด้วยกัน ลูกหลานได้ไปทอดผ้าป่า ยิ่งทำให้ปีติกับบุญกุศลที่ได้ทำ ค็นนั้นกลับมานอน ก็ นอนดูกายและลมหายใจ ซึ่งจิตตั้งมั่นเห็นสภาวะธรรมได้อย่างชัดเจน พร้อมกับระลึกถึงศีล ของตนเองที่บริสุทธิ์ และบุญที่ได้ทอดผ้าป่าในวันนี้ ในระหว่างนั้น ตรงหน้าอกลูกหลานก็ เกิดเป็นแสงสว่างเรืองรองขึ้นมา ในใจลูกหลานก็อุทานว่า ทำไมมันเป็นแบบนี้ แสงสว่าง นั้นก็หายไป และหลังจากค็นนั้นมา ก็รู้สึกเหมือนว่าจะทำอะไรก็กลัว ๆ จะล่องไปจากศีล คือทำอะไรก็ไม่อยากจะทำผิดศีล เหมือนใจมันคิดว่า ถ้าจะทำอะไรแล้วผิดศีล สู้ไม่ทำดีกว่า เพราะผิดแล้วทำให้จิตใจร้อนรน ไม่มีความสุข

หลวงตา ไม่ทำอะไรทำที่ไม่ผิดศีล ส่วนที่ไม่ผิดศีลทำไปเถอะ เข้าใจไหม ส่วนที่ผิด ศีลอย่าทำ ให้บอกเหลนด้วย ตะกี้มาทอดผ้าป่าเหลนไม่ได้มา ให้บอกไปหาเหลนด้วย ให้ บอกว่าอย่าทำนะเหลนนะที่มันผิดศีล ทำแต่สิ่งที่ไม่ผิดศีลว่างั้นนะ บอกเราบอกลูกบอก หลานแล้วบอกเหลนด้วย

โยม คนที่ห้าครับ ลูกพิจารณากาย จนเห็นร่างกายสลายลงเป็นธาตุดิน คือมันสลายจากเนื้อหนัง ค่อย ๆ ย่อยลงเป็นดิน จนปนกับดินธรรมชาติ น้ำตาก็ไหลด้วยความสลดอย่างไม่เคยเป็นแบบนี้คะ จิตมันผุดคิดขึ้นมาว่า เราไม่เคยเข้าใจในกาย ในอริยสัจ ในไตรลักษณ์ แบบที่เคยพิจารณาเห็นลงเป็นดินชัด แยกไม่ออกว่าส่วนไหนเคยเป็นกายคน เป็นกายสัตว์ มันเป็นผงดินปนกันไปหมด จิตมันก็นิ่งของมัน แต่ระยะนี้จิตลูกก็นิ่ง ๆ สงบเวลาจะพิจารณากายอีก มันก็ดึงเข้าหาจิต ขอเมตตาหลวงตาแนะนำสั่งสอนขึ้นไปทีลูกควรพิจารณา จากคนรักธรรม

หลวงตา เออ ให้พิจารณาที่เห็นว่ามันละลาย ๆ ลงไป ให้พิจารณาให้มันชำของเข้าใจใหม่ อย่าคาดอย่าหมายให้พิจารณาเป็นปัจจุบัน มันจะลงเป็นอย่างนั้นก็ตาม หรือมันจะแปรเป็นอย่างอื่นก็ตาม ให้รู้ในหลักปัจจุบันถูกต้องด้วยกัน เท่านั้นละ

โยม คนที่หกครับ กราบนมัสการหลวงตา กระผมภาวนาโดยการเดินจงกรม มีปัญหาธรรมขออน้อมเรียนถามดังนี้

๑) ผลจากการเดินจงกรมของผมตอนนี้ เวลาทำงานอย่างอื่น กำหนดปั๊บ เช่น หยิบปากกาหรือเคลื่อนไหวร่างกายอย่างอื่นแล้วมีความสุขทันที และมีสติกำกับพร้อม หรือเดินธรรมดาก็ตาม อย่างนี้ถูกต้องหรือไม่ครับ

หลวงตา ถูกต้องเข้าใจใหม่ จะว่าจับปากกาต้องมีสติ สติเป็นธรรมอยู่ประจำ ที่ว่าปีติยินดีนั้น ปีติยินดีกับธรรมภายในใจของตัวเอง ไม่ใช่ปีติยินดีเพราะจับปากกา เข้าใจใหม่ ถ้าจับปากกายินดี ๆ พวกนี้พวกบ้าปากกา มันคงดีไปหมดเข้าใจใหม่ มันดีด้วยธรรมต่างหากภายในใจ เข้าใจหรือ ไม่ใช่ดีด้วยปากกา

โยม ข้อ ๒ หากเราชอบการภาวนาเดินจงกรม แล้วเราเร่งเฉพาะการเดินจงกรม การภาวนาอย่างอื่น เช่น นั่งสมาธิจะลดลง หรือไม่ทำเลยได้ไหมครับ

หลวงตา อันนี้เอาความพอดีของเจ้าของซี มันควรเดินมากก็เดิน ควรเดินน้อยก็เดิน ควรนั่งมากนั่งน้อยก็ควรทำอย่างนั้นด้วยความมีสติ แล้วเคยเห็นผลทางไหนมากกว่ากันก็ให้หนักในทางนั้น เช่น เดินจงกรมมีผลมากกว่าการนั่ง ก็ให้เดินจงกรมมากกว่า เปลี่ยนให้มีหนักกว่ากันเข้าใจหรือ อิริยาบถนี้เป็นความเคลื่อนไหวของกาย แล้วจิตมีส่วนด้วยในนั้น เอ้า ว่าไป

โยม คนที่เจ็ดครับ กราบนมัสการเรียนถามหลวงตา ๑.) เวลานั่งสมาธิ เมื่อจิตสงบนิ่งเป็นสมาธิแล้วจึงพิจารณากายก็ปรากฏผลดี แต่มักจะมีจิตหนึ่งมาบอกว่า นั่งนานแล้วให้ถอนออกจากสมาธิ แล้วโยมก็ถอนออกจากสมาธิตามที่มีเสียงร้องบอก ทั้ง ๆ ที่จะภาวนา

ต่อไปก็ได้ แต่ไม่ทราบว่าจะทำไมจึงทำตามเสียงบอกนั้นทุกครั้งไป ขณะที่ถอนออกจากสมาธิตามเสียงบอก ก็รู้สึกสดชื่นเพราะได้กำลังจากสมาธิ กราบขอเมตตาหลวงตาซึ่งอุบายแก้ไขจิตเพื่อให้สามารถภาวนาติดต่อกันไปได้เป็นเวลานาน เพราะขณะที่ถอนออกจากสมาธิก็รู้สึกว่าสามารถนั่งภาวนาต่อไปได้ แต่จิตหนึ่งก็คอยบอกว่า จะนั่งภาวนาต่อไปทำไม

หลวงตา อันนั้นมันเรื่องกระซิบของกิเลสนะ นั่งภาวนาไปทำไม เข้าใจหรือ โคตรพ่อโคตรแม่ของกิเลสมันเคยนั่งภาวนาหรือ แล้วมันมาสอนเรา เราทำไมเชื่อมันนักล่ะ มันต้องอย่างนั้นซิเข้าใจหรือ ถ้าโคตรพ่อโคตรแม่ของกิเลสมันไม่เคยนั่งภาวนา อย่าไปเชื่อมันนัก เชื่อธรรมพระพุทธเจ้าเข้าใจไหม ให้ภาวนา เดินภาวนา นั่งภาวนา นอนภาวนาด้วยความมีสติเข้าใจหรือ เออ เออละพอ มีอะไรอีกว่าไป

โยม ข้อ ๒ เมื่อก่อนนี้ได้เห็นหญิงชราวัยกว่า ๘๐ ปี จิตก็นำเอามาพิจารณาเทียบกับตนเองว่า เมื่อเราถึงวัยชราสังขารร่างกายก็ย่อมเสื่อมโทรมลงไปดังเช่นที่เห็น ต่อมาในวันรุ่งขึ้นก็ได้นำธรรมะข้อนี้ไปพิจารณาต่อ และมีเสียงขึ้นมาในจิตว่าเรานี้หลงกาย หลงเขา หลงเรา และก็นั่งภาวนาต่อไปได้ดี และช่วงเย็นรู้สึกโกรธเพื่อนคนหนึ่งไม่อยากจะโกรธ จึงตั้งสติและน้อมจิตเข้ามาเพื่อจะพิจารณากาย แต่ยังไม่ทันจะได้พิจารณากาย ก็ปรากฏภาพกระดูกสีเทา ๆ เป็นท่อนชัดเจนขึ้นมาในจิต โยมควรจะพิจารณาต่ออย่างไร เพราะไม่ได้ตั้งใจให้มีภาพกระดูกปรากฏขึ้นมา แต่ภาพกระดูกปรากฏขึ้นมาเอง

หลวงตา แล้วเราจะไปโกรธเขาทำไม ภาพกระดูกมาสอนแล้วมันก็กระดูกเหมือนกัน เขาก็ดีเราก็คดี กระดูกต่อกระดูกไปหาโกรธกันใช้ไม่ได้ ใจสอนให้มันรู้จักกระดูก อย่าไปโกรธไปเคืองกัน สพุเพ สพุตา อันว่าสัตว์ทั้งหลายมีความ เกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น เป็นกระดูกด้วยกันทั้งสิ้น อย่าไปหาโกรธกระดูก เราไม่โง่งนบัดชบนี้ะไปหาโกรธกระดูกทำไม เออละพอ

โยม คนที่แปดครับ กราบนมัสการถามหลวงตา ข้อ ๑ ขณะกำลังเดินจงกรมได้หยุดยืนเพ่งมาที่กาย ปรากฏว่าจิตมีความอัศจรรย์มองเห็นทะลุไปหมด ราวกับว่ามองเห็นทะลุทั้งโลกทั้ง ๆ ที่หลับตาอยู่ และเมื่อถอนออกจากสมาธิก็พบว่า จิตมีสภาวะที่เปลี่ยนไปดีขึ้น มีสติว่องไว ไม่เหมือนแต่ก่อน จะทำอะไรก็ไม่รู้สึกติดอยู่ในจิต แต่ต่อมาเมื่อมีเรื่องกระทบจิตอย่างรุนแรง ทำให้จิตตกอยู่เป็นเวลานาน สภาวะจิตที่ดีเช่นนั้นก็หายไป ลูกควรทำอย่างไรเพื่อให้สภาวะจิตเช่นนั้นกลับคืนมา

หลวงตา สภาวะปรกติที่จิตของเรามีความสงบไม่โกรธเป็นยังไง ก็ให้เอาอารมณ์ของธรรมประเภทนั้นมาภาวนาเข้าใจไหม อย่าไปยุ่งกับความโกรธ ความเคียดแค้น ความ

กระทบกระเทือนนั้นซึ่งเป็นความเสียหายเป็นความผิดไม่ถูก อยามาถือเป็นอารมณ์ เข้าใจ
 เหนอ ให้พิจารณาจิตที่เป็นปกติเพราะการภาวนาเป็นความสงบเย็นนั้นเป็นอารมณ์ต่อไป
 เข้าใจ

โยม ข้อ ๒ ลูกเห็นว่า การบรรลุถึงมรรคผลนิพพานเป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุด แต่จิต
 มักจะหวังโยผู้อื่นอยากให้สรรพสัตว์ได้เข้าถึงพุทธศาสนา ทำให้ลูกอธิษฐานเป็นอื่น เช่น จะ
 ขอรักษาพระพุทธศาสนาให้อยู่ครบถ้วน ๕,๐๐๐ พระพรรษา

หลวงตา จะรักษาด้วยแบบไหนละ

โยม เขาบอก ๕,๐๐๐ พระพรรษาด้วยครับ

หลวงตา ก็นั่นแหละ มันจะเป็นบ้าแล้วนะให้ว่าอย่างนี้ เข้าใจไหม ใครๆ เขาก็รักษา

โยม เขากราบเรียนว่า ลูกควรจะทำอุบายในการแก้ไขจิตอย่างไรครับ

หลวงตา ก็รักษาเจ้าของอย่างนี้ ๕,๐๐๐ ปี ไม่ ๕,๐๐๐ ปีรักษาจนกระทั่งวันตาย
 เจ้าของก็พอแล้วนี่ จะไปค้ำค้ำค้ำค้ำอะไร ๕,๐๐๐-๖,๐๐๐ ปี รักษาเวลามีชีวิตอยู่นี้ยัง
 ไม่ตาย รักษาด้วยจิตตภาวนาให้ตรอบคอบในเวลา นี้ ตายเมื่อไรก็ได้เข้าใจไหม ไม่ต้องถึง
 ๕,๐๐๐ ปีก็ได้ ดีทั้งนั้นแหละ เอ้า ว่าไป

โยม ปัญหาสุดท้ายครับ ปัญหาพิเศษตามที่กราบเรียนไว้ข้างต้น จากคณะศิษย์วัด
 ป่านานาชาติประเทศสหรัฐอเมริกา ขอเมตตาหลวงตาแสดงธรรมะเกี่ยวกับเรื่อง
 อันตรธาน ๕ ความเสื่อมสูญ ๕ อย่าง แก่พุทธบริษัท ๔ ที่มีความเข้าใจเรื่องนี้น้อยมาก
 ตามความเหมาะสม แก่กาลเวลาและธาตุขันธ์ของหลวงตาจะอำนวย เพื่อชาวบ้านตาดำ ๆ
 ในสหรัฐอเมริกาที่ดูการถ่ายทอดสดทางอินเทอร์เน็ต จะได้รื่นเริงในธรรมรสที่หลวงตาได้
 เมตตาแสดง

หลวงตา เออ ๕ อย่างนี้คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ให้นำขันธ์ทั้ง ๕
 นี้ไปปฏิบัติศีลธรรม ขันธ์ทั้ง ๕ นี้ก็เป็นเครื่องมือหนุนความดีเข้าสู่เรา นี้แหละการปฏิบัติ
 นี้เป็นการส่งเสริมธรรมทั้ง ๕ ถ้าไม่สนใจกับอรรถกถาธรรม นำขันธ์ทั้ง ๕ ไปทำแต่บาปแต่
 กรรมนี้ ขันธ์ทั้ง ๕ จะเป็นอันตรายแก่เราหรือเสื่อมลงเข้าใจไหม ที่เขาบอกว่าอันตรธาน ๕
 หรือ ความเสื่อมสูญ ๕ เกิดมาขันธ์ ๕ ด้วยกันหมด จะไปทำตั้งแต่บาปแต่กรรม
 อันตรธานตลอดเวลาพวกนี้ แต่พวกหนึ่งเอาไปทำทั้งทางโลกทางธรรม ทำมาหาเลี้ยงชีพ
 เอาไปสร้างบุญกุศลให้แก่ตัวเองนี้ ทั้งขันธ์ ๕ ก็เจริญ ทั้งธรรม ๕ ประการที่เกิดขึ้นจากขันธ์
 ๕ นี้ก็เจริญรุ่งเรืองด้วยกัน ไม่อันตรธาน เข้าใจไหม ไปเปล่า ๆ เข้าใจไหม เพราะขันธ์ ๕

ยังไงมันต้องแตกต้องดับอันตรายไปได้ แต่ความดีของเราไม่อันตราย กับความชั่วก็
ระวังให้ดีไม่อันตรายนะเข้าใจหรือ มันจะตามราวีเราตลอดไป จำให้ดีนะ เอาละพอ

โยม ครับ เขาก็ได้แล้วครับ เขาก็เริ่มเรียงในธรรมะที่หลวงตาแสดงทางอินเทอร์เน็ต
แล้วครับ เขาออกมาครับ

หลวงตา เหนอ เขาออกมาหรือ

โยม ครับ เขาออกมาว่า นี่ขอเมตตาหลวงตาแสดงเพื่อทางในสหรัฐที่ดูการ
ถ่ายทอดสดทางอินเทอร์เน็ตจะได้เรียงในธรรมะที่หลวงตาแสดง

หลวงตา เดียวนี้เขาได้แล้วนะ เออ ถ้าอย่างนั้นเราก็หยุดได้แล้วเราเหนื่อยมากแล้ว
เอาละพอ ๆ ๆ จะให้พร

ชมการถ่ายทอดสดทั่วโลกทุกวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th